

БИОГРАФИЯ

Родена е на 12 декември 1938 година в Дупница. Майка ѝ е от австрийска аристократична фамилия Фон Хелденберг, а баща ѝ е офицер от царската армия, служещ в българския корпус в Македония, малко след идването на новата власт през 1947 година е арестуван и пратен като политически затворник в Белене.

Започва кариерата си като стажант-актриса на 18 години през 1957 г. в Ямболския драматичен театър, без да има специално образование. Следват Драматичен театър „Рачо Стоянов“, Габрово, Драматичен театър „Сава Огнянов“ в Русе и Сатиричен театър „Алеко Константинов“ (1961-).

Невена Коканова изиграва над 50 роли, с които пресъздава едни от най-запомнящите се женски образи в българското кино от самото му създаване до края на XX век. Снима се за пръв път в ролята на Ема във филма „Година за любов“ (1957) на режисьора Янко Янков. Изпълнява ролята на Ирина от екранизацията на романа „Тютюн“ (1962) (реж. Никола Корабов), България/СССР, Жана от „Инспекторът и нощта“ (1963) (реж. Рангел Вълчанов), Лиза от „Крадецът на праскови“ (1964) (реж. Вълло Радев), Ана от „Карамбол“ (1966) (реж. Любомир Шарланджиев), Неда от „Отклонение“ (1967) (реж. Гриша Островски), Герда от „С дъх на бадеми“ (1967) (реж. Любомир Шарланджиев), Тинка от „Момчето си отива“ (1972) (реж. Людмил Кирков), учителката в „Най-добрия човек, когото познавам“ (1973), голямата етърва в „Дами канят“ (1980), Боряна в „Опасен чар“ (1984) и много други.

През 1969 г. се снима във филма на голямата италианска кинорежисьорка Лилиана Кавани „Галилео Галилей“.

Блага Димитрова написва „Отклонение“ специално за нея.

Неин съпруг е известният български режисьор Любомир Шарланджиев. Нейният брат Димитър Коканов също е актьор.

Коканова умира от рак през 2000 г., на 61 години.

Източник: [Уикипедия](#)

ЦИТАТИ

Любовта има толкова много лица! Можеш да я откриеш навсякъде, ако очите на душата ти са отворени... Не бих казала, че любовта е чувство. Тя е състояние на цялото твоє същество. То е трамплин, от който душата ти се извисява, всички клетки на организма достигат върховния си заряд. Тогава си по-работлив, по-талантлив, по-градивен.

Тръгне ли човек с чисти подбуди към нещо, винаги успява!

Да напиша книга за живота си? Не. Това биха били страниците на моята душа, а нямам ли още бели (страници), върху които искам да пиша? Това ли е причината... не знам и аз. Или действително аз знаех как да се държа пред хората, но онова, което е мой свят, мисля, че е много действително мое и няма всеки право да ми го докосне, да го пипне, да го помирише, да го вкуси... От къде на къде? Това е моят си живот.

Такава е структурата на моето съзнание. Аз съм доверчива, но не в глупашкия смисъл, а в моралния. Мисля, че след като аз се отнасям доверчиво към ближния си, трябва да има отговорност. Когато има разминаване, го преживявам тежко. Боледувам. И като го изболедувам, този човек вече го няма за мен. Изчезва. Това е нещо като смърт.

Говори се, че женствеността е застрашена, че намалява. Природата ще се погрижи да я опази. Женствеността трябва да се развива. Трябва да се мисли повече за правилата на общуване, за емоционалната култура. Хубаво е мъжът дълбоко да се вглежда в очите на жената. Дори само от желание да я запази. Жената може всичко. Като доказва това обаче, прави лоша услуга на мъжа. Нося у себе си женското подчинение. Големия поклон пред мъжа. Защото съм жена в плътния смисъл на думата. Обичам да бъда подчинена, но без да губя своето аз. Имала съм и винаги ще имам любовта. Ако тя не ме придружава, сигурно няма да съществувам нормално.

Мразя да говоря за моите трудности. Срамота е да приказвам за тях, когато обичта на толкова хора ме придружава от първото кокиче до последните хризантеми.

Лицето никога не е лице за всички. То е лице за този, който умее да чете човешките лица.

Откривам, че животът е прекрасен, а аз съм частичка от всемирнината хармония. Аз съм артистка, животът е моето хоби.